

13 грудня студенти й викладачі Політехнічного технікуму, а також всі охочі мали виняткову нагоду поспілкуватися з відомими сучасними українськими письменниками, видавцями й кобзарями (до речі, зачинателями нового незвичного стилю «кобза-реп») братами Капрановими.

Свій виступ Дмитро та Віталій Капранови розпочали з презентації власної книги «Майдан. Таємні факти», що вийшла друком у вересні цього року. У ній автори спробували дослідити витоки, причини Майдану, хто його готував, проаналізувати постмайданні процеси, що тривали до травня 2014 р. Активними учасниками Революції Гідності були й самі автори. При цьому вони зазначили, що наразі не існує масштабного дослідження механізмів, які працювали в середині Майдану та поза ним, тому вони й вирішили цим зайнятися. За жанром, як говорять самі автори, – це документальний фільм, тільки на папері. Це пазл зі свідчень людей, які безпосередньо брали участь у тих подіях, стояли на сцені й за лаштунками, були в самообороні, займалися медициною, брали участь у переговорах з Януковичем і т. д.; свідчень кримських татар та жителів інших міст і регіонів. Як випробування на щирість, кожному очевидцю ставили максимально незручне питання. У результаті отримали 21 інтерв'ю, так звані файли. Цікаво, що в останній частині «Не все так сумно» зібрані веселі історії, що випливали у розмовах зі свідками. Наприклад, згадана кумедна історія, коли до постаменту поваленого пам'ятника Леніну в Києві приїхала швидка, бо хтось пожартував про «прикре самогубство». Брати Капранови зазначили, що не все змогли знайти та пояснити. Вони розуміють, що пам'ять Майдану – не лише суспільна, а й індивідуальна. Тому в кінці книги помістили кілька порожніх сторінок під назвою «Мій Майдан», куди кожен може вписати своє свідчення, свою історію того, де він був під час Майдану, що бачив і що зробив для країни, аби залишити пам'ять нащадкам.

Також брати Капранови представили й інші праці зі свого творчого доробку, зокрема роман «Забудь-річка». Це твір про долю кількох поколінь українців, в якому події 2010 р. переплітаються із ситуацією в міжвоєнній Польщі та на Галичині й Волині вже під час Другої світової війни. Письменники зазначають, що за радянських часів в сім'ях багато чого замовчувалося, дітям не розповідали всю правду. Отже, відбувалася втрата пам'яті цілими поколіннями – «добровільна амнезія», як назвали це явище самі автори, які вирішили розібратися з цим питанням. Книга виходила товстою та ще й про війну, і щоб не втратити великий відсоток читачів, які не надто полюбляють читати такі книги, брати ввели в роман сюжетну лінію про кохання та жіночу долю. Цікаво, що презентуючи «Забудь-річку» жінкам, Капранови кажуть, що це «любовний роман на тлі історичних подій», а чоловікам – «історичний роман на тлі мелодрами».

Надзвичайне зацікавлення присутніх студентів викликала інша праця Дмитра та Віталія Капранових – книга «Історія незалежності України», так званий міні-підручник, що містить історію нашої держави від Трипілля до 1991 р. Автори зазначили, що поштовхом до її написання стало запитання сина одного з них, який готувався до ЗНО з історії України, про те, як запам'ятати величезний пласт інформації. Саме тоді брати Капранови й вирішили написати книгу, в якій буде зрозуміло, доступно викладена вітчизняна історія. Кожен розворот видання (як екран монітора) розкриває певну епоху й обов'язково містить мапу (до речі, автори наголосили, що на цих мапах можна прослідкувати історію Конотопа в різні часи), портрет знакової особи певного періоду (адже, як стверджують брати, без героя епоха не запам'ятовується), два комікси, що стисло розповідають якийсь легендарний сюжет або історичний анекдот (наприклад, комікс про Конотопську битву), та власне текст. Важливо, що серед рецензентів даної книги такі визначні особистості, як Л. Лук'яненко, В. В'ятрович та ін. Дмитро та Віталій Капранови зазначили, що найкращою рецензією для їхньої книги стали слова хлопця, який підійшов до них у Львові та подякував за книгу, адже завдяки цьому підручнику він «непогано» склав ЗНО з історії – на 193 бали!

Було також представлено видання «Веселих світ», на сторінках якого можна відкрити для себе світ українських традицій: ритуали святкування, секрети колядування, прислів'я, колядки, прикмети, пісні (з нотами), загадки, ігри, святкові страви тощо.

Останньою з презентовних книг була «Кобзар 2000», яка, до речі, є першою книгою братів Капранових. Це збірник оповідань різного жанру, присвячених українській культурі, зокрема містиці. У романі подано містичні історії XX–XXI ст., які траплялися з нашими сучасниками. Цікаво, що видання має два вигляди: «soft» – для жінок і «hard» – для чоловіків.

Брати Капранови торкнулися проблеми малої кількості бібліотек в Україні. Вони додали, що досліджували статистику кількості бібліотек на душу населення в областях. Виявилося, що найменше їх у Донецькій, Луганській областях та Криму. Письменники наголосили, що бібліотека – це індикатор культури, місце, де формується талановитий і грамотний читач. Письменники стверджують, що «там, де є бібліотеки, там ніколи не буде танків».

На завершення брати Капранови подякували всім присутнім та зауважили, що без читача не існує книги: «Непрочитана книжка – це просто стосик задрукованого паперу. І тільки в голові читача вона перетворюється на твір мистецтва».

Учасники заходу долучились до українського живого слова, придбали найбільш улюблені книги письменників, сфотографувалися та взяли автографи на згадку. Дякуємо братам Капрановим та чекаємо на нові натхненні зустрічі!